

УДК 342.9:347.965.42

DOI: 10.36550/2522-9230-2021-11-103-107

Васильченко Наталія Олександрівна,
аспірант Науково-дослідного інституту
публічного права
e-mail: natalia3082@ukr.net

ФОРМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МЕДІАТОРА (МЕДІАЦІЙНА УГОДА)

Сучасні тенденції у системі суспільних відносин свідчать про розвиток інноваційних технологій в управлінні, в свою чергу, широке запровадження інформаційно-комунікаційних технологій стимулює подальшу роботу щодо максимальної доступності надання адміністративних послуг.

Однією із актуальних проблематик сучасної української юриспруденції – є питання врегулювання суспільних відносин, що формувалися протягом останнього періоду розвитку української держави – періоду незалежності. Ці процеси супроводжувалися заміною радянських моделей управління суспільством, запозичення позитивного світового досвіду, ратифікація міжнародних нормативно-правових актів, норми яких поступово імплементувалися в українську систему права та правовідносин. Власне, одному із таких питань присвячена стаття – адміністративно-правовим аспектам діяльності медіаторів, а також форми у яких вона здійснюється. Становлення самого інституту стимулювали проведення наукових досліджень із проблематики медіації фахівцями у різних сферах наукових знань, і припадають на другу половину ХХ – початок ХХІ століть, однак в рамках національної системи права, а відповідно і наукові дослідження цього інституту в Україні активізувалися наприкінці 1990-х років і мають на сьогодні значну актуальність. Це пояснюється системними трансформаційними змінами у суспільстві, становленням інформаційного, демократичного, правового суспільства, реформою системи публічного управління, судової системи, процесами децентралізації тощо.

Медіація виступає однією з форм вирішення адміністративно-правових спорів. Для досягнення мети необхідно реалізувати наступні завдання: дослідити категоріальний зміст понять «форми адміністративної діяльності», «медіаційна угода», «медіатор»; сформулювати власне бачення проблематики форм адміністративної діяльності медіатора. Формування чіткого розуміння базового категоріального апарату та механізмів реалізації норм у сфері медіації є запорукою подальшого розвитку цього інституту в нашій державі.

В результаті проведеного дослідження з'ясовано, що медіація є оптимальним способом вирішення конфліктів як найбільш гострих протиріч, заснована на сучасних дослідженнях суспільства, держави, спрямоване на розвиток інститутів громадянського суспільства. Цей вид врегулювання спорів наразі набирає все більшої популярності у світі.

Аналіз ситуації у сфері медіації в Україні дає змогу виокремити комплекс проблем, що потребують подальшого нормативного врегулювання, формування якісного кадрового потенціалу, тобто суб'єктів, що надають послугу посередництва.

Ключові слова: медіація, медіаційна угода, угода про примирення, суб'єкти медіації.

Vasilchenko N. FORMS OF ADMINISTRATIVE ACTIVITY OF MEDIATOR (MEDIATION AGREEMENT)

Current trends in the system of public relations indicate the development of innovative technologies in management, in turn, the widespread introduction of information and communication technologies stimulates further work on the maximum availability of administrative services.

One of the topical issues of modern Ukrainian jurisprudence is the issue of settlement of social relations that were formed during the last period of development of the Ukrainian state - the period of independence. These processes were accompanied by the replacement of Soviet models of society, the adoption of positive world experience, the ratification of international regulations, the rules of which were gradually implemented in the Ukrainian system of law and legal relations. In fact, the article is devoted to one of such issues - the administrative and legal aspects of the activities of mediators, as well as the forms in which it is carried out. The establishment of the institute itself stimulated research on mediation by specialists in various fields of scientific knowledge, and falls in the second half of the XX - early XXI centuries, but within the national legal system, and therefore research of this institute in Ukraine intensified in the late 1990s and are of great relevance today. This is due to systemic transformational changes in society, the formation of information, democratic, legal society, reform of public administration, the judiciary, decentralization processes and more.

Mediation is one of the forms of resolving administrative and legal disputes. To achieve this goal it is necessary to implement the following tasks: to explore the categorical meaning of the concepts "forms of administrative activity", "mediation agreement", "mediator"; to formulate own vision of problems of forms of administrative activity of the mediator. The formation of a clear understanding of the basic categorical apparatus and mechanisms for the implementation of norms in the field of mediation is the key to further development of this institution in our country.

The study found that mediation is the best way to resolve conflicts as the most acute contradictions, based on modern research of society, the state, aimed at the development of civil society institutions. This type of dispute resolution is currently gaining popularity in the world.

The analysis of the situation in the field of mediation in Ukraine makes it possible to identify a set of problems that require further regulation, the formation of quality human resources, ie entities that provide mediation services.

Key words: mediation, mediation agreement, conciliation agreement, subjects of mediation.

Постановка проблеми. Питання врегулювання суспільних відносин є одним із ключових питань, що постає перед нами у будь-яку історичну епоху і стосуються дуже значного кола сфер. Чим складніше суспільний устрій, тим різноманітніші сфери, які потребують врегулювання, створення умов для реалізації прав та свобод, забезпечення реалізації законних інтересів.

У сучасних умовах напрацьовано численні механізми реалізації зазначених напрямків. Однією із таких сфер є медіація. Як засіб вирішення суперечностей вона є відносно новим механізмом для нашої системи права.

Для належного розуміння сутності, ролі та значення діяльності медіатора, форм у яких здійснюється така діяльність, необхідно з'ясувати понятійну основу предмету дослідження. А враховуючи відсутність на даний час базового закону, який би надав нормативне розуміння ключових понять у сфері медіації, є потреба присвятити окрему увагу таким поняттям як «медіаційна угода», «медіація» «форми адміністративної діяльності у сфері медіації».

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Саме поняття «медіація» продовжує удосконалюватися, як у вітчизняній науці, так і у законодавстві. Хоч медіація у сучасному розумінні застосовується вже більш ніж сто років, втім цей інститут у сучасному світі набуває все більшого поширення та застосування. В останні роки напрацювання присвячені питанням медіації представлені у дисертаційних, монографічних та інших наукових джерелах таких авторів як: С. С. Білуги [1], З.В.Красіловської [2], О. Б. Верби-Сидор [3], У.Б. Воробель, А. О. Дутко, Ю. М. Юркевич тощо.

Метою статті є з'ясування сутності форм адміністративної діяльності медіатора у процесі проведення процедури медіації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Базове розуміння медіації представлено у шеститомній Юридичній енциклопедії. При цьому автори статті розрізняють два рівні медіації: міжнародну та приватно-правову [4]. Не підмінюючи судовий процес, вона є швидким та надійним альтернативним способом вирішення конфліктів, особливо в сімейних, спадкових та господарських спорах. У країнах, де медіація застосовується тривалий час, законодавчо врегульовано умови та процедуру передачі певних спорів із суду на розгляд медіатора, успішно застосовують також у процесі ведення переговорів та при укладенні угод [4].

Найбільш актуальне нормативне визначення на даний час міститься у Проекті Закону «Про медіацію», що перебуває на розгляді Верховної Ради України. Згідно з частиною першою статті 1, медіація – це добровільна, позасудова, конфіденційна, структурована процедура, під час якої сторони за допомогою медіатора (медіаторів) намагаються врегулювати конфлікт (спір) шляхом переговорів [5].

Таким чином, сутність медіації полягає у тому, що: медіація є добровільним процесом, під час якого третя особа, що має бути безсторонньою, допомагає сторонам вирішити їх спір; незалежна третя сторона з відповідною кваліфікацією, знаннями та досвідом – медіатор, керує процесом переговорів та допомагає сторонам знайти взаємовигідне рішення; медіація може виступати в різних формах, які виокремлюють в рамках окремих моделей медіації; сторони самостійно приймають рішення щодо способу вирішення спору, можуть безпосередньо впливати на її хід та результати, медіатор жодним чином не може нав'язувати їм свою позицію.

Найбільш логічним (бажаним) у процесі медіації є укладання медіаційної угоди між сторонами процедури. Сам термін зазнав певних трансформацій в українській системі права протягом останніх років

Так на рівні Міністерства соціальної політики України затверджено у 2016 році Державний стандарт соціальної послуги посередництва (медіації), згідно з яким медіаційна угода (угода про примирення) – письмова угода, яка укладається між сторонами медіації, про розв'язання конфлікту/спору та/або усунення/відшкодування спричиненої ним шкоди [6].

Втім, вже у 2017 році до норм цього Стандарту було внесено ряд змін, зокрема, абзац п'ятий пункту 4 розділу I у 2017 році виклали у новій редакції визначення поняття медіаційна угода (угода про примирення) – письмова угода про здійснення медіації (про розв'язання конфлікту/спору та/або усунення/відшкодування спричиненої шкоди), що укладається між медіатором та сторонами конфлікту/спору, які є отримувачами соціальної послуги посередництва (медіації) [7].

І наразі маємо на розгляді Верховної Ради України проєкт Закону «Про медіацію», поданий Урядом, з прийняттям якого можна говорити про сформованість нормативної основи інституту медіації. У частині першій статті першої Проєкту маємо ще один варіант визначення поняття «медіаційна угода», під якою розуміється угода сторін про спосіб врегулювання всіх або певних конфліктів (спорів), які виникли або можуть виникнути між сторонами у зв'язку з будь-якими конкретними правовідносинами, незалежно від того, чи мають такі правовідносини договірний характер або ні, за допомогою медіації [5].

При цьому новим проєктом Закону розрізняються такі форми укладення медіаційної угоди, як: медіаційне застереження в договорі та окрема письмова угода.

Окрім зазначеного, потребує аналіз понятійної складової «форма діяльності». Це поняття доцільно аналізувати з точки зору загальнотеоретичної юриспруденції та науки адміністративного права. В загальній теорії держави і права та галузевих юридичних науках приділяється значна увага поняттям форм та методів діяльності. Вже класичним для всієї системи органів публічної влади став розподіл форм та методів на дві основні групи: правові та неправові (організаційні).

Така класифікація форм та методів активно застосовується у вітчизняній юридичній науці та практиці. Не можна залишити поза увагою доробок фахівців у галузі адміністративного права. Тут можна згадати праці багатьох вчених на рівні монографічних та дисертаційних досліджень, підручників та інших джерел.

У галузевому форматі аналізуються також методи публічного адміністрування авторами підручника за редакцією О.В.Кузьменка, в якій методи чітко трактуються крізь способи практичного виконання суб'єктами публічної адміністрації своїх адміністративних зобов'язань [8, с. 304]. За своїми ознаками метод публічного адміністрування досить близький до методу правового регулювання, оскільки для цих категорій властиві спільні риси, однак відмінні за обсягом та суб'єктивним складом. Класифікація запропонована авторами підручника здійснена за наступними критеріями [8, с. 305]: 1) залежно від форми вираження (правові, неправові); 2) залежно від правових властивостей (нормативні, індивідуальні); 3) за ступенем владного впливу на об'єкти (імперативні, уповноважуючі, заохочувальні, рекомендаційні); 4) за суб'єктивним складом (одноосібні, колегіальні).

Виходячи із загального розуміння, ми маємо підходити до визначення форм адміністративної діяльності медіатора.

Із числа правових форм діяльності у роботі медіатора найбільш притаманна правозастосовча форма діяльності, що спрямована на реалізацію норм чинного законодавства, які визначають порядок проведення медіації.

Втім, більшість повноважень, якими наділяється медіатор у цьому процесі слід віднести до організаційних форм діяльності, що полягають у дотриманні процедури проведення медіації, і включають декілька етапів, від укладання договору про надання соціальної послуги (укладається з кожним отримувачем соціальної послуги/ його законним представником на I етапі протягом 5 днів з дати прийняття рішення про її надання), укладення медіаційної угоди (угоди про примирення), складаються відповідно до норм цивільного та господарського кодексів. Не менш важливим блоком виступає інформаційно-методичне забезпечення організації та надання соціальної послуги посередництва.

Окрім зазначеного, медіатор зобов'язаний дотримуватися вимог щодо документального забезпечення організації процесу надання соціальної послуги посередництва, а саме:

1. Суб'єкт, що надає соціальну послугу, проводить свою діяльність відповідно до установчих документів (положень), цивільно-правових договорів;
2. Документи ведуться, оформляються та зберігаються відповідно до вимог законодавства.
3. Суб'єкт, що надає соціальну послугу, формує особову справу, яка містить перелік документів визначених розділом XII Державного стандарту соціальної послуги посередництва (медіації) [6].

Наявність владних повноважень вже саме по собі має передбачати і механізми, які б запобігали неправомірному їх використанню, усунення корупційних ризиків. Втім, на практиці не завжди досягається такий результат, і це призводить до того, що рішення, видані відповідним органом не відповідають основоположним засадам та принципам надання адміністративних послуг, тим самим ставлячи під загрозу репутацію державного органу. Низки питань, в тому числі і корупційної складової ми не будемо приділяти окрему увагу, оскільки це питання потребує окремого дослідження, а сформулюємо власну позицію щодо перспектив удосконалення таких механізмів. Інститут медіації також потребує максимально ефективних механізмів вирішення конфліктних та спірних ситуацій у суспільстві.

Багато сучасних науковців приділяють увагу питанню надання адміністративних послуг в Україні, деякі автори виділяють три основні проблеми в наданні адміністративних послуг, які мають бути вирішені у процесі реалізації адміністративної реформи: впорядкування їх переліку, визначення вартості та забезпечення зручності їх надання [9]. Звісно, це далеко не повний перелік проблем, оскільки автори акцентують увагу тільки на питанні удосконалення інструментарію (перелік, вартість), що не обов'язково потребує комплексних дій, зручність надання в Україні поступово покращується завдяки впровадженню комплексних програм та місцевих ініціатив, серед яких виокремимо створення Центрів надання адміністративних послуг та діджиталізацію процесу надання послуг (ефективно реалізується через застосунок «Дія»).

Ще у 2012 році дані соціологічних досліджень (проведено фондом «Демократичні ініціативи») думок споживачів адміністративних послуг вказували на наявність таких проблемних моментів, як: складних процедур надання адміністративних послуг; територіальну розпорошеність адміністративних органів; занадто тривалі терміни надання багатьох адміністративних послуг; незручного й обмеженого режиму роботи адміністративних органів; наявність великих черг в адміністративних органах; відсутність належних умов для очікування; відсутність належної інформації; відсутність альтернативних способів звернення до адміністративних органів за адміністративними послугами; до вагомих проблем належить і питання оплати адміністративних послуг; належного ставлення до відвідувачів адміністративних органів [10, с.11-13].

При цьому, не слід забувати той факт, що Україна знаходиться у процесі реорганізації та модернізації процесів і процедур надання адміністративних послуг населенню за різними напрямками. Цей процес є доволі довгим та потребує кропіткої праці, проте вже сьогодні можна спостерігати тенденцію до розвитку системи надання адміністративних послуг.

По-перше, на сьогоднішній день у державно-управлінській системі існує нагальна потреба в

компетентних, неупереджених працівниках у кадровому наповненні органів державного управління і місцевого самоврядування задля належного управління та якісного регулювання системи надання адміністративних послуг. Це проблема, що наразі стосується більшості регіонів України. Шляхи вирішення у сучасних умовах полягають у комплексному спрямуванні зусиль на формування кадрового потенціалу, підвищення «привабливості» зайнятості фахівців у сфері державного управління та місцевого самоврядування. Велике значення має приділятися підготовці та перепідготовці (підвищенню кваліфікації) фахівця.

По-друге, подальша нормотворча робота, метою якої є удосконалення правової бази та формування дієвих механізмів реалізації відповідних норм у сфері медіації.

По-третє, застосування позитивного зарубіжного досвіду, іноваційних технологій в управлінні, подальша діджиталізація у сфері надання публічних послуг. Не виключенням є і сфера медіації.

Одними із основних положень законопроекту є визначення організаційної форми діяльності медіаторів. Організаційною формою здійснення процедури медіації є об'єднання медіаторів, яке є професійною громадською неприбутковою організацією, що можуть утворювати виключно медіатори. У свою чергу, об'єднання медіаторів утворюють Спілку медіаторів, метою якої є здійснення захисту професійних прав медіаторів, забезпечення професійного незалежного контролю та створення системи підвищення кваліфікації медіаторів [11].

Висновки. Оскільки діяльність спеціалістів врегульовується (визначається) не лише правовими, а й іншими видами соціальних норм (нормами моралі, релігійними, корпоративними) то в даному разі, правова база у сфері медіації має враховувати такі аспекти. Базова категорія «медіаційна угода» постійно удосконалюється в рамках підзаконного нормативно-правового регулювання, при цьому відзначаємо відсутність його базового законодавчого визначення і можемо проаналізувати лише згідно проектів таких законів, що перебували (перебувають) на розгляді Верховної Ради України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Білуга С. С. Досудове врегулювання адміністративно-правових спорів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2015. 22 с.
2. Красіловська З.В. Становлення інституту медіації в системі публічного управління: теоретико-правовий аспект. автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. Одеса, 2017. 23 с.
3. Альтернативні способи вирішення цивільних спорів за законодавством України : навчальний посібник / Верба-Сидор О. Б., Воробель У. Б., Грабар Н. М., Дутко А. О., Юркевич Ю. М.; за редакцією О.Б. Верби-Сидор. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ. 2021. 416 с.
4. Медіація. Юридична енциклопедія : [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.]. К. : Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2001. Т. 3 : К – М. 792 с.
5. Про медіацію: Проект Закону України № реєстрації 3504 від 19.05.2020. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=68877.
6. Про затвердження Державного стандарту соціальної послуги посередництва (медіації): Наказ Мінісоцполітики України від 17.08.2016 № 892. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1243-16/ed20160817#n23>.
7. Про затвердження Змін до Державного стандарту соціальної послуги посередництва (медіації): Наказ Міністерства соціальної політики № 1266 від 07.08.2017. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1099-17#Text>.
8. Курс адміністративного права України: підручник / за ред. О. В. Кузьменко. 3-тє вид., допов. Київ: Юрінком Інтер, 2018. 904 с.
9. Оболенський О. Ю., Горбатюк В. І. Адміністративні послуги у сфері управління державними фінансами. *Державне управління: теорія та практика*. 2013. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Dutp_2013_1_18.pdf (дата звернення: 29.09.2020).
10. Тимошук В. П. Адміністративні послуги: посібник; Швейцарсько-український проект «Підтримка Децентралізації в Україні – DESPRO». Київ: ТОВ «Софія-А», 2012. 104 с.
11. Жмудь В. Запровадження процедури медіації (примирення) у законодавстві України. Офіційний веб-сайт Міністерства юстиції України. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_11347.

REFERENCES:

1. Biluha S. S. (2015) Dosudove vrehuliuvannia administratyvno-pravovykh sporiv. [Pre-trial settlement of administrative and legal disputes] avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Odesa. [in Ukrainian].
2. Krasilovska Z.V. (2017) Stanovlennia instytutu mediatsii v systemi publichnoho upravlinnia: teoretyko-pravovyi aspekt. [Formation of the institute of mediation in the system of public administration: theoretical and legal aspect]. avtoref. dys. ... kand. nauk z derzh. upr. Odesa. [in Ukrainian].
3. Verba-Sydor O. B., & Vorobel U. B., & Hrabar N. M., & Dutko A. O., & Yurkevych Yu. M. (2021) Alternatyvni sposoby vyrishennia tsyvilnykh sporiv za zakonodavstvom Ukrainy [Alternative ways of resolving civil disputes under the legislation of Ukraine]. navchalnyi posibnyk. za redaktsiieiu O. B. Verby-Sydor. Lviv: Lvivskiy derzhanyi universytet vnutrishnikh sprav. [in Ukrainian].

4. Mediatsiia. (2001) [Mediation]. *Yurydychna entsyklopediia: [u 6 t.]*. red. kol. Yu. S. Shemshuchenko (vidp. red.) [ta in.]. K. Ukrainska entsyklopediia im. M. P. Bazhana, T. 3 : K. M.. Retrieved from: <https://leksika.com.ua/13710425/legal/mediatsiya> [in Ukrainian].
5. Pro mediatsiiu (2020, may 19) [On mediation] Proiekt Zakonu Ukrainy № reiestratsii 3504. Retrieved from: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=68877 [in Ukrainian].
6. Pro zatverdzhennia Derzhavnoho standartu sotsialnoi posluhy poserednytstva (mediatsii) (2016, August 17). [On the statement of the State standard of social service of mediation (mediation)]. Nakaz Minsotspolityky Ukrainy № 892. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1243-16/ed20160817#n23>. [in Ukrainian].
7. Pro zatverdzhennia Zmin do Derzhavnoho standartu sotsialnoi posluhy poserednytstva (mediatsii) (2017, August 7). [About the statement of Changes to the State standard of social service of mediation] Nakaz Ministerstva sotsialnoi polityky № 1266. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1099-17#Text>. [in Ukrainian].
8. Kuzmenko O. V. (Eds.). (2018) Kurs administratyvnoho prava Ukrainy [Course of administrative law of Ukraine] pidruchnyk 3-tie vyd., dopov. Kyiv: Yurinkom Inter. [in Ukrainian].
9. Obolenskyi O. Yu., & Horbatiuk V. I. (2013) Administratyvni posluhy u sferi upravlinnia derzhavnymy finansamy. [Administrative services in the field of public finance management]. Derzhavne upravlinnia: teoriia ta praktyka. № 1. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Dutp_2013_1_18.pdf [in Ukrainian].
10. Tymoshchuk V. P. (2012) Administratyvni posluhy [Administrative services] posibnyk. Shveitsarsko-ukrainskyi proiekt «Pidtrymka Detsentralizatsii v Ukraini – DESPRO». Kyiv: TOV «Sofia-A». [in Ukrainian].
11. Zhmud V. Zaprovdzhennia protsedury mediatsii (prymyrennia) u zakonodavstvi Ukrainy. [Introduction of the mediation procedure in the legislation of Ukraine] Ofitsiyni veb-sait Ministerstva yustytysii Ukrainy. https://minjust.gov.ua/m/str_11347 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 15.10.2021

УДК 342.951 : 656.7.08(042.3)

DOI: 10.36550/2522-9230-2021-11-107-112

Кочерев Олександр Сергійович,

магістр права, аспірант 2-го року навчання
юридичного факультету

Державного університету інфраструктури та технологій
<https://orcid.org/0000-0002-2548-959X>

ГЕНЕЗА СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ У ГАЛУЗІ РІЧКОВОГО СУДНОПЛАВСТВА В УКРАЇНІ

В даній науковій статті розкрито генез становлення та розвитку діяльності органів управління у галузі річкового судноплавства в Україні. Названо суб'єктів державної влади, які здійснювали адміністрування у галузі річкового судноплавства в Україні. Автором названо систему органів, які в різні періоди становлення та розвитку морського та річкового транспорту здійснювали владно-управлінські функції.

У 1922 р. створено Управління річковим транспортом Дніпра. У цьому ж році на базі «Головрічфлоту» створена акціонерна судноплавна компанія «Укррічфлот». До складу Укррічфлот входять 5 річкових портів. АСК «Укррічфлот» має офіційний статус Національного перевізника України, сертифікацію за міжнародним стандартом якості ISO 9001 і Системі управління якістю і безпекою. Також Компанія є членом Братиславських Угод, активним учасником Конференції Директорів Дунайське пароплавство.

До сфери управління Укрморрічфлоту належали об'єднання, підприємства, установи й організації морського і річкового транспорту за переліком, що визначається Мінтрансом. Укрморрічфлот у своїй діяльності взаємодіяв з іншими центральними і місцевими органами державної виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, представницькими органами, а також з відповідними органами інших держав.

Державна реєстрація суден – це питання визначення правового статусу майна. У такий спосіб, відповідно до положень міжнародних нормативних актів, реєстрація судна має публічно-правовий характер і є юридичним фактом-дією, яка породжує правові наслідки.

На сьогодні єдиним органом виконавчої влади з питань забезпечення безпеки судноплавства на морських та річкових шляхах є Державна служба на морському та річковому транспорті. Основними завданнями Морської адміністрації є реалізація державної політики у сферах морського та річкового транспорту, торговельного мореплавства, судноплавства на внутрішніх водних шляхах, забезпечення навігаційно-гідрографічного мореплавства, а також забезпечення та здійснення державного нагляду (контролю) за безпекою на морському та річковому транспорті.

Ключові слова: органи управління, морський транспорт, річковий транспорт, державна політика, судноплавство, морське право.